יאיר אלדן

שגרת בוקר קצרה

קָם מְדַשְׁדֵּשׁ בְּעֵינַיִם חֲרוּכוֹת.
גּוֹחֵן לְנַקּוֹת אֶת הַחָרָא שֶׁל הַכֶּלֶב בַּסָּלוֹן.
חוֹזֵר שׁוּב עַל קַוֵּי הַחֲלוֹם הַזָּעִים בִּי עֲמוּמוֹת,
מַה רָצִיתִי לוֹמַר בְּאוֹתָהּ הַפְּגִישָׁה אֵצֶל מְפַקֵּד הָאֵזוֹר
לְגַבֵּי הַפְּשִׁיטָה
אֲנִי מְנַסֶּה לְסַלֵּק אֶת הַלֵּאוּת בְּהַעֲוָיוֹת פָּנִים,
בְּמִלְמוּל הֲבָרוֹת אָאָאָאאאאאאאאאא, נְנְנְנְנְנְנְנְנְנְנְנְנְנְנְנ אֲנִי
מְשַׁחְרֵר אֶת קִירוֹת הַצַּעַר שֶׁנִּבְנוּ לְבֵנָה לְבֵנָה, דַּקַּת שֵׁנָה אַחַר דַּקַּת שֵׁנָה.
שִׁמְעִי, אֲנִי אוֹמֵר לְלֹא קוֹל בְּאַלִּימוּת, אֲנִי לֹא יָכוֹל יוֹתֵר, וְהַמִּלִּים הוֹלְכוֹת לְאָחוֹר
בִּמְהִירוּת, וַאֲנִי תּוֹפֵס אֶת דֶּלֶת הַחֶדֶר וְטוֹרֵק אוֹתָהּ עַל חַיָּלֵי הָאוֹיֵב הַנִּכְנָסִים.

אֲנַחְנוּ שְׁנֵי אֲנָשִׁים יְשֵׁנִים בַּמִּטָּה, קָמִים זֵיתִים דְּפוּקִים, רֵיחֵנוּ רֵיחַ בְּלָמִים,
עֵינַיִם נִפְגָּשׁוֹת בִּמְנוּעִים צוֹרְחִים. אַתְּ זָעָה קַלּוֹת, מְגָרֶדֶת אֶת הַמַּרְפֵּק,
אֶצְבְּעוֹתַיִךְ חוֹפְרוֹת בְּשִׂנְאַת הַחִנָּם שֶׁלִּי, עוֹד שְׁנִיָּה חֶרְבָּן.
מוֹעֵד עַל חֹרֵי הַתַּחְתּוֹנִים אֲנִי מַתְחִיל לַחְשֹׁב
קוּרֵי עַכָּבִישׁ
קִפּוּל בְּגָדִים
עוֹר רַגְלַיִם יָבֵשׁ.
סָתוּר, אֲנִי מַבִּיט, גַּם שִׁגְרַת הַבֹּקֶר מִתְרַחֶקֶת מִמֶּנִּי.